

* * *

Одинокий сиджу над рікою,
Одинокий з думками, з журбою.

Вечоріє. За горами гасне,
Як небесна ватра, сонце ясне.

Від лісів холодний вітер віє,
Шуварі гне і квітки леліє.

Над селом, між горами, в долині
Висять мряки легкі, сіро-сині.

З коминів до неба дим снується —
Образ меркне, дійсність наче сниться.

Лиш ріка заодно грає, грає,
Щось в ній буриться, щось в ній зітхає.

«Гей, ріко! Однакі наші щуми:
В тобі хвилі грають, в мені — думи.

Берег взяв тебе в свої окуви,
А мене — життя важкі умови.

В нас обох і броди, і безодні,
І обоє спинитись не годні.

Лиш ідемо крізь гори і бори
У невідоме нам Чорне море».

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Над рікою»](#);